

CEASUL DECIZIEI

„Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi, vor trăi.” (Ioan 5,25)

Era în 18 aprilie 1864, spre ora 10 dimineața. De două zile și două nopți bubuie cu o violență interminabilă bateriile prusace de asediu spre fortificațiile din satul Dueppel, pe care flutura acel „Danebrog”, steagul roșu cu cruce albă. Zece fortificații tari încununau poziția de înălțime a danezilor, ambele lor aripi sprijinindu-se pe mare. Corăbii daneze de război – înainte de toate vestitul Rolf Krake – stăteau pregătite să susțină apărarea fortificațiilor dinspre flanc. Un vâl de fum de praf de pușcă se așternuse peste tot ținutul. De la ora două noaptea, coloanele de asalt stăteau pregătite în cele mai din față șanțuri de legătură între tranșee. Acum toți comandanții își privesc ceasul. Fără zgomot pregătesc liniile de trăgători și coloanele pentru năvală. În clipa în care limba ceasului a încheiat cea de a zecea oră, bubuitul tunurilor a tăcut. În același timp, din șase locuri au năvălit în fuga cea mai mare companiile dispersate, însoțite de mici trupe de geniu, cu comandanții în frunte. Muzica așezată în șanțurile de comunicație, cânta marșul de asalt; trăgătorilor le-au urmat trupele cu aparatura de asalt și cu unelte pentru îndepărtarea obstacolelor. În spate urmau cu o sută de pași distanță, coloanele propriu-zise de atac și pe acestea, la rândul lor, rezervele. Coloanele de atac duceau drapele mari alb-negru, destinate să fie înălțate pe fortărețele inamice.

Abia se petrecuse marea transformare a clipei, abia începuse drumul spre deznodământ dinspre șanțurile de comunicație, că s-au și animat meterezele pustii ale dușmanului. Răpăitul puștilor daneze acoperea strigătul de „Ura!” al prusacilor; artileriștii danezi s-au grăbit la tunurile lor care stăteau pregătite și au trimis încă de câteva ori ploaia de gloanțe în rândurile prusacilor. O liniște de moarte stăpânea pe înălțimea pe care comandanții oștirii germane împreună cu anturajul lor așteptau cu nerăbdare deznodământul. Fericirea și victoria și onoarea împăratului atârnavă de această clipă. Fără a trage nici un foc, fără a se uita în jur – numai cu ochii pe ținta lor – infanteria prusacă a învins toate obstacolele. 22 de minute după ora zece, steagul prusac flutura pe fortificațiile hotărâte pentru atac, întăriturile 1-6. Puțin după aceea au fost cucerite și celelalte patru fortificații și capul de pod situat mai departe, în spate.

A fost una din zilele mari ale istoriei prusace. Victoria a fost plătită scump. 70 de ofițeri, 1118 subofițeri și soldați au plătit prețul cu sânge și viață. Vestea victoriei a zburat prin toată țara; bucuria a fost mare.

Din miile care au stat în șanțul de comunicație, așteptând cu nerăbdare ceasul hotărâtor, nimeni n-a avut voie să rămână în urmă, toți au auzit strigătul : „Sus! Înainte!” Toți și-au văzut ținta înaintea lor și nimeni nu voia să se abată de la steagul împăratului său. În acel ceas fiecare trebuia să riște totul, pentru a câștiga acest singur lucru. Care ar fi fost partea acelora care ar fi rămas lași în apărare, în loc să desfășoare culorile împăratului lor în lupta de pe înălțimile inamice? Ocară de neșters și cea mai dură și mai dreaptă pedeapsă ar fi fost partea lor. Când laurii victoriei încunună frunțile camarazilor lor, când jubilara și bucuria răsună în jurul învingătorilor care se întorc acasă, ei ar fi așteptat închiși în spatele zidurilor întunecate ale temniței, dreapta sentință de moarte pe care au meritat-o. Nimic altceva n-ar putea fi partea lor. N-au știut că era ceasul deciziei? N-a mers comandantul lor înainte pe drumul pe care ei trebuiau să-l urmeze? Nu și-au văzut camarazii pășind înainte? Iar ei n-au vrut! În fața lor era victoria, bucuria și onoarea, un drum scurt prin luptă și primejdie, apoi o răsplată minunată urma să fie partea lor.

Ah, așa de bine înțelegem lucrul acesta noi, războinicii împăratului nostru pământesc, iar suveranul nostru pământesc nu se teme că în ceasul decisiv vor rămâne în urmă aceia pe care i-a chemat să-i urmeze drapelul.

Dar este un altul, un Împărat mai mare, care în zilele grave ale prezentului Își cheamă luptătorii: „Este timpul și ceasul să vă treziți din somn”. Isus strigă în zilele noastre unei lumi moarte în păcat, ostile lui Dumnezeu: „Numai cine va auzi glasul Lui, acela va trăi!” Glasul lui Isus ajunge cu acest text și la urechea ta, la inima ta, la conștiința ta. Să nu spui că nu-l auzi, spune cinstit că nu vrei să-l auzi.

Isus te cheamă . El spune: „Trezește-te tu, care dormi și învie dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine” (Efeseni 5,14). Faci tu parte dintre cei care vor să rămână în șanțul comod, unde au stat deja atâta timp și unde nu se luptă? Te lași înșelat de glasul prietenilor falși, care spun că încă nu este vremea. A sosit ceasul, Isus are nevoie de luptători, oameni care se declară ai Lui și poartă înaintea drapelului Lui, chiar dacă aceasta costă sacrificiu. De ce nu vrei să te scoli la o viață nouă? Dacă-ți place să-ți petreci orele în clinchet de pahare și cu povești vesele, în pozne și distracții sau în jugul datoriei serioase, nu ești și nu vei fi niciodată fericit. Vrei să aștepți alte timpuri, altă veste? Nici un strigăt nu te poate chema la viață, decât glasul lui Isus.

Glasul lui Isus cheamă la viața veșnică, la bucurie veșnică, la o cunună de onoruri. Toți cei care Îl aud și Îl urmează, Îl vor lauda pentru că i-a chemat. Ei s-au sculat în ceasul deciziei, au refuzat puțină plăcere, au răbdat puțină batjocură, au disprețuit puțină comoditate și desfătare. **Isus și nădejdea veșnică** au însemnat mai mult pentru ei; în lumina Lui au recunoscut nimicnicia lucrurilor pe care li le oferea lumea. Ei au rupt în puterea credinței funiile cu care voiau să-i țină; ținta lor era înainte. Vrajmașul și-a încercat puterea pe ei, dar ei au biruit victorioși prin sângele Mielului de la Golgota. Lupta a fost scurtă, dar bucuria va dăinui veșnic. „O bucurie eternă le va încununa capul; veselia și bucuria îi vor ajunge din urmă” (Isaia 51,11). Ei vor să fie acolo unde să poată să-L vadă și să-L primească cu plăcere pe Isus, care i-a iubit întâi și i-a răscumpărat cu sângele Lui pentru Sine. Harul lui Dumnezeu le-a atins inima, ei au recunoscut că erau pierduți, acoperiți cu ocară veșnică dacă rămân acolo unde au fost până acum. Ei au văzut că trebuie să iasă, au auzit glasul Fiului lui Dumnezeu, s-au sculat pentru a trăi! Creștinii adevărați se îmbărbătează cu Cuvântul lui Dumnezeu, care le strigă: „De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înainte, să privim ținta la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.” (Evrei 12,1-2.)

Dar toți aceia care în egoismul lor vor să trăiască, să muncească și să se desfete numai pentru timpul acesta, care nu vor să privească afară, peste marginea șanțului spre înălțimea victoriei, - care va fi partea lor? Întuneric și beznă, judecată veșnică, pierzare fără nădejde. Dumnezeu îi va chema afară din mormântul lor, la învierea judecării. (Ioan 5,29.)

O, prietene, n-ai fost strigat adesea să te scoli și să-L urmezi pe Isus? Nu amâna! Minutele, zilele, anii zboară; dintr-odată s-a terminat. Să nu rămâi pe locul în aparență așa de comod, unde pare așa de confortabil, unde nu se poate rupe cu păcatul. **Adună-te!** Ai fost creat pentru veșnicie. Nu este voia lui Dumnezeu ca tu aici, sub povară și griji, în plăcere și dezamăgire, în desfătare și lipsuri să trăiești, să păcătuiești, să savurezi, să îmbătrânești și să mori și să pleci fără nădejde în veșnicie. **Nu, Domnul te cheamă la viață.**

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima!” (Psalmul 95,7-8).

(Preluat din lucrarea „Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui” Anul III - GEORG von VIEBAHN General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă)